

JEFFREY ARCHER

Kohtalon kaksoset

 SAGA
EGMONT

Kohtalon kaksoiset

Jeffrey Archer

Kohtalon kaksoiset

Suomentanut Anssi Alanen

SAGA Egmont

Kohtalon kaksoiset
Suomentanut
Anssi Alanen
Englanninkielinen alkuteos
Sons of Fortune

Kirja ilmentää aikaa, jona se on kirjoitettu, ja sen sisältö voi olla osittain vanhentunutta tai kiistanalaista.

Kannen kuvat: Shutterstock
Copyright © 2002, 2022 Jeffrey Archer ja SAGA Egmont
Kaikki oikeudet pidätetään
ISBN: 9788726966220

1. painos

Tämä kirja on suojattu tekijänoikeuslailla. Kopiointi muuhun kuin yksityiseen käyttöön sallittu ainoastaan Sagan ja kirjailijan luvalla.

Katkelmat Shakespearen näytelmistä Paavo Cajanderin
suomennoksia mukaillen.

ENSIMMÄINEN LUKU

LUOMINEN

1.

Susan torppasi jäätelötöttekön pystyyn Michael Cartwrightin päähän. Se oli ensimmäinen kerta, kun he kaksi tapasivat, tai niin ainakin Michaelin bestman väitti, kun Susan ja Michael menivät naimisiin 21 vuotta myöhemmin.

Molemmat olivat tuolloin kolmevuotiaita, ja kun Michael purskahti kyyneliin, Susanin äiti ryntäsi kiireen vilkkaa katsomaan, mikä oli mennyt vikaan. Susan ei suostunut sanomaan aiheesta kuin yhden asian, jota hän toisti useita kertoja: "Itsehän hän sitä kerjäsi." Niin Susan sai selkäsaunan. Ei mikään ihanteellinen alku romanssille.

Seuraava aikakirjoihin merkitty kohtaaminen oli, bestmanin mukaan, kun molemmat saapuivat alakouluun. Susan oli julistanut tietävään sävyyn, että Michael oli itkupilli ja, mikä vielä pahempaa, kielikello. Michael kertoi muille pojille, että antaisi grahamkeksjään kelle vain, joka kävisi vetämässä Susan Illingworthia saparoista. Harva yritti sitä toista kertaa.

Ensimmäisen kouluvuoden päätteeksi Susan ja Michael jakoivat luokan paras -palkinnon. Opettaja katsoi sen olevan viisainta, jos halusi välttää jäätelötapauksia toistumasta. Susan kertoi kavereilleen,

että Michaelin äiti teki kotiläksyt hänen puolestaan, mihin Michael vastasi, että ainakin ne olivat tehty hänen omalla käsialallaan.

Kilpahenki jatkui laantumatta läpi yläasteen ja lukion luokkien, kunnes he kaksi erkanivat eri yliopistoihin. Michael lähti Connecticut Stateen ja Susan valitsi Georgetownin. Seuraavat neljä vuotta he näkivät paljon vaivaa toistensa välttelyssä. Tiet ristesivät seuraavaksi kohtalon käänteenä Susanin kotona, kun vanhemmat järjestivät tyttärelleen yllätysjuhlan valmistumisen kunniaksi. Suurin yllätys ei ollut, että Michael otti kutsun vastaan, vaan että hän ilmestyi paikalle.

Susan ei tunnistanut heti vanhaa perivihollistaan, osaksi koska tämä oli kasvanut yli kymmenen senttiä ja oli ensi kertaa häntä pitempi. Vasta kun Susan tarjosi hänelle lasin viiniä ja Michael huomautti "Ainakaan et kaatanut sitä nyt päälleni", Susan tajusi kuka tämä pitkä ja komea mies oli.

"Luoja, olin varmaan ihan kamala", Susan sanoi ja toivoi vastaväitteitä.

"Niin olit", Michael vastasi, "mutta minä varmaan ansaitsin sen."

"Niin ansaitsit", Susan sanoi ja puri hammasta.

He juttelivat kuin vanhat ystävät, ja Susan yllättyi tuntemastaan pettymyksestä, kun Georgetownin luokkatoveri liittyi seuraan ja alkoi flirttailla Michaelin kanssa. He kaksi eivät puhuneet enää keskenään sinä iltana.

Michael soitti seuraavana päivänä ja kutsui Susanin katsomaan *Aatamin kylkiluuta*, tähtinään Spencer Tracy ja Katharine Hepburn. Susan oli ehtinyt jo nähdä elokuvan, mutta huomasi suostuvansa silti eikä voinut uskoa, miten paljon hän tuhlassi aikaa eri asujen sovittamiseen ennen noita ensitreffejä.

Susan nautti elokuvasta, vaikka katsoi sitä toista kertaa, ja mietti kietoisiko Michael käsivarren hänen harteilleen, kun Spencer Tracy suuteli Katharine Hepburnia. Ei kietonut. Mutta kun he lähtivät elokuvateatterista, Michael tarttui häntä kädestä tietä ylittäessä eikä päästännyt irti ennen kahvilaan pääsyä. Silloin syntyi heidän

ensimmäinen riitansa, tai ainakin erimielisyys. Michael myönsi, että hän aikoi äänestää marraskuussa Thomas Deweya, kun taas Susan teki selväksi, että halusi Harry Trumanin jatkavan Valkoisessa talossa. Tarjoilija asetti jätelön Susanin eteen. Hän tuijotti sitä.

"Älä edes harkitse sitä", Michael sanoi.

Susan ei yllättynyt, kun Michael soitti seuraavana päivänä, mutta hän olikin istunut yli tunnin ajan puhelimen äärellä ja teeskennellyt lukevansa.

Michael oli myöntänyt aamupalalla äidilleen, että se oli rakkautta ensi silmäyksellä.

"Mutta olet tuntenut Susanin vuosia", äiti muistutti hänelle.

"Enkä ole, äiti", Michael vastasi. "Tapasin hänet ensi kertaa eilen."

Kummankin vanhemmat olivat mielissään, mutta eivät yllättyneitä, kun he menivät kihloihin vuotta myöhemmin, sillä he olivat olleet erossa tuskin päivääkään Susanin juhlien jälkeen. Kumpikin löysi työpaikan parissa päivässä yliopiston jälkeen, Michael harjoittelijana Hartford Life Insurance -vakuutusyhtiössä ja Susan historianopettajana Jefferson High'ssa, joten he päättivät mennä naimisiin kesälomalla.

Sitä he eivät suunnitelleet, että Susan tulisi raskaaksi kuherruskuukauden aikana. Michael ei voinut kätkeä riemuaan siitä, että hänestä tulisi isä. Kun tohtori Greenwood kertoi heille kuudennella kuukaudella, että he saisivat kaksoset, hän oli kaksin verroin riemuissaan.

"No, se ratkaisee ainakin yhden pulman", Michael sanoi ensi töiksi.

"Niin minkä?" Susan kysyi.

"Toinen voi olla republikaani ja toinen demokraatti."

"Ei käy, jos se yhtään on kiinni minusta", Susan vastasi ja hieroi vatsaansa.

Susan jatkoi opettamista kahdeksannelle kuulle saakka, mikä osui onnellisesti yksiin pääsiäisloman kanssa. Hän lähti pienen

matkalaukun kanssa sairaalaan yhdeksännen kuun 28. päivänä. Michael lähti töistä etuajassa ja liittyi seuraan vain minuutteja myöhemmin. Hän kertoi uutisen, että oli saanut ylennyksen tilipäälliköksi.

"Mitä se tarkoittaa?" Susan kysyi.

"Se on vain hieno nimitys vakuutusmyyjälle", Michael selitti.

"Mutta se tietää pientä palkankorotusta, josta on varmasti apua, kun saamme kaksi suuta lisää ruokittaviksi."

Kun Susan oli asettunut huoneeseensa, tohtori Greenwood kehotti Michaelia odottamaan käytävällä synnytyksen aikana, koska kaksoset saattoivat aiheuttaa omat mutkansa.

Michael mittaili pitkää käytävää edestakaisin. Aina kun hän pääsi takaseinällä Josiah Prestonin muotokuvan luo, hän kääntyi ja kulki samaa reittiä takaisin. Muutamalla ensimmäisellä kierroksella Michael ei pysähtynyt lukemaan taulun alle painettua sairaalan perustajan pitkää elämäkertaa. Siihen mennessä, kun lääkäri ilmestyi kaksoisovista, Michael kuitenkin osasi ulkoa Prestonin koko elämänhistorian.

Vihreäasuinen hahmo käveli hitaasti Michaelia kohti ennen kuin riisui kasvosuojansa. Michael koetti tulkita ilmettä lääkärin kasvoilla. Hänen ammatissaan oli eduksi, jos osasi tulkita ilmeitä ja uumoilla ajatuksia niiden takana, koska henkivakuutuksia kaupatessa oli tärkeää ennakoida, millaisia huolia ja pelkoja mahdollinen asiakas tunsi. Tämän henkivakuutuksen suhteen lääkäri ei kuitenkaan paljastanut mitään. Kun he kohtasivat käytävällä, tohtori sanoi: "Onnittelut, herra Cartwright. Saitte juuri kaksi tervettä poikaa."

Susan oli synnyttänyt sinä iltapäivänä kaksi poikaa, Nathanielin 16.37 ja Peterin 16.43. Seuraavan tunnin ajan vanhemmat pitivät poikia vuoroin sylissä, kunnes tohtori Greenwood ehdotti, että äiti ja vauvat kaipasivat varmaan lepoa.

"Kahden vauvan ruokkiminen on varmasti kuluttavaa. Vien molemmat ensi yöksi äitiysosaston tarkkailuhuoneeseen", hän lisäsi.

"Ei mitään aihetta huoleen, sillä teemme niin aina kaksosten tapauksissa."

Michael saatteli kaksi pientä poikaansa hoituhuoneeseen, missä häntä pyydettiin taas odottamaan käytävällä. Ylpeä isä painoi nenänsä vasten lasia, joka erotti käytävän kehtojen rivistä, ja tuijotti poikia näiden nukkuessa vuoteissaan. Häntä halutti kertoa kaikille ohikulkeville: "He ovat molemmat minun." Hän hymyili vauvojen vierellä seisovalle hoitajalle, joka katseli tarkkaavaisesti uusimpia tulokkaita. Hoitaja kiinnitti nimilaput poikien pikkuisten ranteiden ympäri.

Michael ei voinut muistaa, kauanko hän viipyi ikkunan takana ennen kuin viimein palasi vaimonsa sängyn viereen. Oven avatessaan hän totesi tyytyväisenä, että Susan oli sikeässä unessa. Hän suuteli vaimoaan hellästi otsalle. "Näen sinut taas aamulla, rakkaani, ennen kuin menen töihin", hän kertoi piittaamatta siitä, ettei Susan kuullut sanaakaan. Michael lähti huoneesta, käveli käytävää pitkin ja näki hissiin astuessaan tohtori Greenwoodin vaihtaneen vihreän työasunsa harmaisiin flanellihousuihin ja pikkutakkiin.

"Kunpa ne kävisivät aina noin helposti", lääkäri sanoi ylpeälle isälle, kun hissi pysähtyi pohjakerrokseen. "Käyn silti vielä illalla, herra Cartwright, katsomassa miten vaimosi ja kaksoset jaksavat. Vaikken odota minkäänlaisia pulmia."

"Kiitos, tohtori", Michael vastasi. "Paljon kiitoksia."

Tohtori Greenwood hymyili ja olisi lähtenyt ajamaan sairaalasta kotiin, ellei hän olisi nähnyt tyylikkään rouvan tulevan juuri sisään heiluriovista. Hän käveli nopeasti Ruth Davenportin luokse.

Kun Michael vilkaisi taakseen, hän näki tohtorin pitävän hissinovaa auki kahdelle naiselle, joista toisen raskaus oli jo pitkällä. Tohtori Greenwoodin lämpimän hymyn oli korvannut jännittynyt ilme. Michael vain toivoi, että lääkärin uusimman suojatin synnytys olisi yhtä vaivaton kuin Susanilla. Hän käveli ulkona autolleen ja

koetti muistella, mitä seuraavaksi piti tehdä, vaikkei saanut leveää hymyä kasvoiltaan.

Ihan ensimmäiseksi hänen täytyi soittaa vanhemmilleen... isovanhemmille.

2.

Ruth Davenport oli ehtinyt hyväksyä, että tämä oli hänen viimeinen toivonsa. Tohtori Greenwood ei olisi ammatillisista syistä ilmaissut sitä niin jyrkästi, vaikka kahden keskenmenon jälkeen kahdessa vuodessa hän ei voinut suositella potilaalleen uuden raskauden tuomia riskejä.

Robert Davenportia ei puolestaan sitonut lääkärin ammattietiketti. Kun hän kuuli vaimonsa olevan raskaana kolmannen kerran, hän puhui luonteelleen ominaisesti suoraan. Hän esitti vaimolleen yksinkertaisen toimintamallin: "Tällä kertaa otat rauhallisesti." Tämä oli kiertoilmaus sille, ettei vaimo saanut antaa minkään vaarantaa pojan syntymää. Robert Davenport oletti esikoisensa olevan poika. Hän tiesi myös, että hänen vaimolleen olisi vaikeaa, ellei mahdotonta, "ottaa rauhallisesti". Olihan tämä sentään Josiah Prestonin tytär, josta oli usein sanottu, että jos Ruth olisi ollut poika, hänestä olisi tullut aviomiehensä sijaan lääkeyhtiö Preston Pharmaceuticalsin pääjohtaja. Ruthin piti tyytyä siihen lohdutuspalkintoon, että hän seurasi isäänsä puheenjohtajana St Patrick's -sairaalan tukisäätiössä, josta Prestonin perhe oli vastannut neljän sukupolven ajan.

Vaikka St Patrick'sin lääkärikunnan vanhemmasta kaartista jotkut

kaipasivat todisteita, että Ruth Davenport oli samaa jämerää laatua kuin isänsä, heiltä vei vain viikkoja myöntää, että Ruth ei ollut ainoastaan perinyt isänsä tarmoa ja aloitekykyä, vaan saanut myös ammentaa tämän mittavaa tietomäärää ja viisautta, joita ainoalle lapselle kernaasti jaetaan.

Ruth ei solminut avioliittoa ennen kuin 33-vuotiaana. Se ei suinkaan johtunut kosijoiden puutteesta, sillä moni julisti kuuluvasti ikuista omistautumistaan Prestonin miljoonien perijättärelle. Josiah Prestonin ei ollut tarvinnut selittää tyttärelleen, mitä onnenonkijan käsite tarkoittaa, sillä totuuden nimissä Ruth ei vain rakastunut kehenkään heistä. Itse asiassa hän oli ehtinyt jo epäillä, rakastuisiko hän koskaan. Kunnes hän tapasi Robertin.

Robert Davenport oli tullut Prestonin lääkeyhtiöön Rochesta opiskeltuaan Johns Hopkinsissa ja Harvardin kauppakorkeassa, mitä Ruthin isä oli kuvannut "pikakaistaksi". Ruthin muistikuvien perusteella isä oli silloin lähempänä kuin koskaan nykyaikaista kielikuvaa. Robert kohosi apulaisjohtajaksi 27-vuotiaana, ja varapääjohtajaksi vain 33-vuotiaana eli nuorimpana yhtiön historiassa, kun hän rikkoi Josiahin itsensä tekemän ikäennätyksen. Tällä kertaa Ruth rakastui toden teolla mieheen, joka ei tuntenut ylenpalttista kunnioitusta tai ahneutta sen enempää Prestonin nimeä kuin miljooniakaan kohtaan. Niinpä kun Ruth ehdotti, olisiko hänen syytä ottaa nimeksi rouva Preston-Davenport, Robert tyytyi kysymään: "Milloin saan tavata tämän Preston-Davenportin tyypin, joka yrittää syrjäyttää minut aviopuolisosi paikalta?"

Ruth ilmoitti olevansa raskaana vain viikkoja häiden jälkeen, ja keskenmeno oli jokseenkin ainoa takaisku heidän muuten niin lumotussa elämässään. Sekin alkoi näyttää pian ohikiitävältä pilveltä kirkkaalla sinitaivaalla, kun Ruth tuli uudelleen raskaaksi vain yhdentoista kuukauden kuluttua.

Ruth johti juuri sairaalan tukisäätiön kokousta, kun hänen supistuksensa alkoivat, joten hänen tarvitsi vain ajaa hissillä kaksi

Eletään 1940-luvun loppua Hartfordissa, Connecticutissa. Kun miljonääripariskunnan poika kuolee pian synnytyksen jälkeen, pariskunnan palkkaama sairaanhoitaja tekee järkyttävän päätöksen. Hän ei kerro perheelle kuolemasta, vaan vaihtaa tilalle toisen perheen poikavauvan. Tilalle annettu lapsi on toinen sairaalassa hiljattain syntyneistä kaksospojista. Niin veljekset aloittavat täysin erilaiset elämät eri kodeissa: Nat menee kotiin keskiluokkaisien biologisen perheensä mukana, kun Fletcher puolestaan aloittaa yllällisen elämän miljonääriperheessä.

Vuosia myöhemmin pojat ovat aikuisia ja heidän tiensä kohtaavat jännittävissä merkeissä – mutta saavatko he ikinä tietää menneisyydestään?

Kohtalon kaksoset on Jeffrey Archerin mukaansatempaava romaani perhesuhteista, yhteiskunnasta ja luokkaeroista.

Jeffrey Archer (s. 1940) on englantilainen kirjailija ja poliitikko. Hänet tunnetaan erityisesti Clifton-kronikka-kirjasarjasta, johon kuuluu seitsemän osaa. Archer on julkaissut kymmenittäin romaaneja sekä novellikokoelmia. Hän julkaisi esikoisteoksensa Miljoonan dollarin petos vuonna 1976.